

ВЕСТИТЕЛЯТ НА БУРЯТА

РИЧАРД ФОРД

ВЕСТИТЕЛЯТ НА БУРЯТА

КНИГА ПЪРВА
СТИЙЛХЕЙВЪН

Артлайн Студиос
София, 2015

RICHARD FORD
HERALD OF THE STORM
copyright © 2013 Richard Ford
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ВЕСТИТЕЛЯТ НА БУРЯТА
Артлайн Студиос 2015
с/о Anthea Agency
Всички права запазени.
Автор: Ричард Форд
Превод: © 2015 Боряна Даракчиева
Редактор: Ина Тодорова
Художник на корицата: Стефан Вълканов
Предпечат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ № 21
тел. +359 2 411 00 02
www.artline-comics.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-016-6

На Уенди

ПРОЛОГ

Масум Абаси мразеше морето. Противната солена мизантропия и безкрайният шум го дразнеха неопишимо. Той беше номад от Дравистан, човек на пустинята, свикнал с тишината на пясъците, със сухия, неплоден пейзаж и необятното синьо небе. Кълбестите облаци, разбиващите се вълни и писъците на чайките му бяха съвсем чужди, но Масум бе решен да изтърпи това, защото наградата си заслужаваше.

Най-краткият път от дравистанското пристанище Алук Вадир до град Стийлхейвън беше по море, така че Масум с неохота плати за място на кораба и се отправи на пътешествие. За богатство можеш много да изтърпиш, казваха хората, и Масум им вярваше, докато не дойде първата буря. Екипажът на *Всеомогъщия скиптър* се състоеше почти изцяло от нагли западници, които не се впечатляваха от шибация вятър и бучащите небеса. Високите вълни подмятаха каравелата, но моряците си вършеха работата, сякаш нищо особено не се случваше.

За Масум сякаш настъпваше краят на света.

Той се вкопчи отчаяно в такелаж и пръстите му побеляха от яростната хватка и смразяващия вятър. Робата, която носеше, за да мине за търговец, бе покрита с повръщано, а кърпата на главата му отлетя нанякъде в бурята и сега дългата му коса беше оставена на милостта на стихииите. Но това не го интересуваше.

Ричард Форд

ше. Искаше само да оцелее. И, разбира се, въпреки вилнеещия порой, който заплашваше да го отнесе от палубата, той оцеля.

Но Масум Абаси беше роден да оцелява – свикнал да поема риск и да поиска полагащото му се за това. В миналото уменията му бяха много търсени, благотелите му се отплащаха щедро.

Абаси беше обучен на променливата философия на войната от Шадир от Гул Раза и бе служил като военен съветник на трима пустинни принцове. Беше уредил мир между враждуващите султанати в Джал Насан, стана дипломат на Кали Устман ал Талиб в двора на Слънчевите господари Хан-Шар, а Егрит Рашамен го избра за свой вестител. През годините репутацията му нарасна толкова, че само слух за появата му беше достатъчен да накара придворните и на най-богатия султан да го посрещнат с пътеки от цветя и разкошен пир. Да, това бяха златни времена, а Масум бе водил живот на благородник, ценен като най-мъдрия съветник и обграден от влиятелни и богати мъже, които се наричаха негови приятели.

Но всичко това се промени.

Провали го нещо съвсем нищожно: една съвсем невинна усмивка към дванадесетата съпруга на Кали – тя дори не му беше любимка, – но се оказа достатъчно да плъзне слух из двора, везирите да зашушукат, евнусите да се закискат с пискливите си гласове и дотам беше. Прогониха го. Накъдето му видят очите. Поне отърва секирата на палача; за което трябваше да благодари на Кали.

Последните няколко години бяха тежки за Масум. По мръсните улици на дравистанските градове нямаше голямо поле за изява на талантите му. Сладкодумието и мъдростта, така ценени преди, вече не бяха от полза. Гладът и страхът станаха постоянни негови спътници и той се отчая дотам, че се замисли дали да не се хване на някаква физическа работа. Точно когато изглеждаше, че светлината на Аста Довашу го е изоставила съвсем, Богът на Пустинния вятър внезапно му се усмихна.

Масум Абаси се замисли за онази нощ – нощта, в която му предложиха невъобразимо богатство, за да насмат особените му дарби. Той прие и ето го тук, в този град далеч от родината, където започна да се чуди дали това пътуване си струва дори за всичките съкровища на източните царства.

От палубата виждаше в далечината град Стийлхейвън, разпрострял се на брега като огромен мравуняк. Колкото и неприятно да беше пътуването, Масум знаеше, че най-лошото го чака, щом стъпи в този противен град. Репутацията му беше печална дори в далечния Дравистан – опасни тесни лъкатушещи улици, никаква култура, дивашки маниери и обитатели с лош дъх. Да не споменаваме безвкусната храна и навика да се наливат с ейл, докато не започнат да повръщат.

Масум трябваше да преодолее склонността си да се придържа стриктно към етикета, когато си имаше работа с невежите западнци. Името му трябваше да е кратко и сладникаво – те не бяха способни, нито пък щяха да си направят труда, да се обръщат към него подобаващо с титлата му Масум ам Калед лас Фахир ам Джадар Абаси.

На палубата някой излая заповеди на груб тевтонски, а Масум стисна везаната кожена торба, която носеше на рамо, и я придърпа пред себе си в защитен жест. Тя беше неговото спасително въже, в нея носеше инструментите на занаята си и инстинктивно се опитваше да ги опази. Съдържанието ѝ изглеждаше съвсем обикновено, дори без стойност, но беше по-ценно, отколкото човек би могъл да предположи. И там беше работата. Ако някой го спреше и започнеше да го разпитва, той лесно можеше да се представи за гостуващ търговец. Градската стража или инквизицията трябваше доста да се постараят, за да докажат, че е замесен в престъпление, защото можеха да го заподозрат единствено в заговор. А той изобщо не искаше да набучат главата му над портата на Стийлхейвън, за да посрещне армията на Амон Туга, когато дойде да изпепели града.

РИЧАРД ФОРД

– Почти пристигнахме, приятелю от Изтока.

Гласът беше плътен и го откъсна от мислите му. Думите бяха изречени на рядък северен диалект на тевтонския, но Масум разпозна езика и интонацията, сякаш му бяха родни. Беше неадминат познавач на западните езици. Все пак това бе една от причините да изберат точно него за тази задача.

– Да, така е – каза той и се обърна с усмивка към помощник-капитана, чиято плешива глава лъщеше на следобедното слънце. – Пътуването беше тъй приятно, жалко, че свършва така скоро.

Помощник-капитанът му смигна заговорнически – на всички беше станало ясно, че за Масум пътуването е било ужасно от началото до края.

– Работа ли имаш в Стийлхейвън, чужденцо?

Масум усети как кожата на тила му настръхва, но сърдечната му усмивка дори не потрепна. Това беше съвсем невинен въпрос, само да се завърже разговор, така че бе глупаво да рискува и да разкрие истината, особено сега, така близо до брега, където можеше да потъне в лабиринта от улички и да се отърве от всички любопитни.

– Да – отвърна той. – Аз съм гостуващ търговец. Продавам подправки. Разбрах, че в Стийлхейвън търговията процъфтява и човек може да получи добра цена.

Помощник-капитанът се ухили широко.

– Добра цена, казваш? Ами тогава внимавай къде търгуваш, пътнико. Да не получиш нещо, за което не си се пазарил. В Стийлхейвън не прибират затворници, особено чужденци. Пази си гърба и кесията, нали тъй?

Масум само сведе глава в благодарност за ненужния съвет и докосна с пръст челото и устните си по обичая на дравистанските номади. Помощник-капитанът кимна в отговор и забърза по палубата.

Масум се обърна към носа и се загледа в града, който на-